

ANTON ALOJZI

po božjim usmiljenji in po milosti svetiga apostolskiga Sedeža

Knezo-škof v Ljubljani i. t. d.

Vsim ljubljenim vernim Ljubljanske škofije

zveličanje in blagoslov v Gospodu!

V hitrim teku časa se je spet štiridesetdanski post perbližal. Ta čas, ljubi moji v Kristusu! je namenjen, da človek nekoliko postoji na poti svojiga življenja, svoj dušni stan pazniši pregleda in s sveto resnobo svoj namen v večnosti premisli. Ako je v vsih naredbah svete katoliške cerkve razvidno in očitno, da jo neprenehama sveti Duh s svojo gnado vlada in oživlja, se to posebno jasno v modri skerbljivosti kaže, s katero je štiridesetdanski post za verne odločila. Človek je sicer za Boga vstvarjen, v nebesih je njegova prava domačija; tode na zemljo je od vsigamogočnega stvarnika postavljen, in potovaje po tem svetu si mora krono zveličanja v večnosti perslužiti. Zatorej pa ne more drugači biti, kakor da se vsakteri več ali mēnj z zemeljskimi rečmi pečā in trudi, in le prelahko se zgodi, da tudi tisti, kateri svojimu Bogu zvesto služijo, in svoje dušne oči nepremakljivo na nebeški dom obrnjene imā, z nekolikim posvetnim prahom, kakor sv. Leon papež pravi, svoje serce omadežva. Takimu zvestimu prijatelju božjemu so gotovo v letu nekteri dnevi zaželeni, v katerih perložnost najde, svoje misli bolj v Bogu zbrati, globokejši pogledati v svojo dušo in vse kote svojiga serca bolj natanko preiskati; veseli se teh svetih dni v resnici, ker v njih svojo dušo od vsih madežev bolj očistiti, z nebeškim Očetam se terdnejši skleniti in ogēnj ljubezni k višimu plamenu vneti zamore. Prav potrebni pa so taki dnevi tistim, kateri, od sladnost sveta omamljeni, le posvetniga bolj išejo, in se prav odvadijo, svoje oči proti nebu povzdigovati. Zdej ko hrup raztresavnih veselje večidel utihne in nič več s svojo silno močjo neumerjočiga duha ne moti, perpravin čas imajo, svoj dušni stan prevdariti, k zavesti svojiga nebeškiga poklica se povzdigniti in se v svetlim spoznanji utrditi, da ima človek neke nekončno boljšiga in imenitnišiga iskati, kakor je uno časno in minljivo, k čimur ga meseno poželenje žene.

„Glejte, zdaj je prijetni čas, glejte, zdaj je dan zveličanja“ vam s sv. apostelnam (2. Kor. 6, 2.) v začetku štiridesetdanskiga posta kličem. Poslušajte glas svojiga višiga pastirja, kterimu zveličanje vaše globoko k sercu gre, ker dobro zpozna predrago ceno kervi Kristusove, s katero je tavžent in tavžent njemu izročeni duš odkupljenih. Ta želja, ljubi moji v Kristusu! naj bo živa v vašim duhu, da svetlo spoznate, k kakšni visoki vrednosti ste kakor kristjani povzdignjeni in k kakšnemu imenitnemu poklicu ste poklicani, in da Njemu, ki vas je poklical, v sveti hvaležnosti zvesto služite.

Učenci Kristusovi ste postali v sv. kerstu; neizbrisljivo znamenje odrešenja je bilo tamkej vaši duši vtisnjeno, kri nedolžniga Jagnjeta je od madežev greha vas oprala, gnada sv. Duha je bila v vaše serca vlita, usmiljeni Oče v nebesih vas je spet z ljubijočim sercam za svoje otroke vzel in veselo upanje na erbsino nebeškiga kraljestva vam podaril. V tisti zveličanski stan ste bili postavljeni, po kterim je nekdej s serčnim hrepenenjem Job (p. 29.) zdihoval: „Kdo mi bo dal spet takimu biti, kakor sim v poprejšnih dnevih bil, ko me je Bog varoval, ko je njegova luč nad mojo glavo svetila in sim v njegovi svetlosti po temi hodil? Kakor sim v dnevih svoje mladosti bil, ko je Bog še neridno v moji hiši prebival? S pravico sim bil takrat še oblečen, in kakor z oblačilam in krono me je obdajala moja pravica“. Luč ljubezni božje je tudi nad vašimi glavami svetila, s pravico in svetostjo ste bili tudi vi ovenčani, k visoki časti ste bili tudi vi povzdignjeni per sv. kerstu, ker ste postali udje „izvoljeniga rodu, kraljeviga duhovstva, svetiga naroda, perdobleniga ljudstva, da oznamujete popolnamosti tistiga, kateri vas je iz temē poklical v svojo prečudno luč, kateri nekdej niste bili njegoro ljudstvo, zdaj pa ste božje ljudstvo, kateri niste usmiljenja dosegli, zdaj pa ste usmiljenje dosegli“. (1 Petr. 2, 9. 10.) Visok tedej je vaš poklic, imenitna vaša služba, velik del vašiga upanja, ker Bog sam je vaš delež, ki se v večnih prebivaljših vsim tistim gledati in vživati da, ktere za svoje otroke sprejme.

To visoko upanje pa vam je bilo le dano, ta bogati zaklad večnih dari obljubljen in zagotovljen le s tem, da vero v Kristusa in njegovo odrešenje zvesto ohranite, se odpoveste hudiču in njegovimu djanju, ter dela dopernašate, na ktere božje oko z dopadanjem gleda.

Velika je sicer slabost človeška in dostikrat pod težo mnogoterih skušnjav omaguje; spoznam, da ni ravno takó lahko, tim svetim dolžnostim do Boga zvestobo vedno ohraniti; tode vse je človeku mogoče v Njem, ki ga poterdjuje. Pomnite besede sv. apostelna (1 Kor. 10, 13.) tolažbe polne: „Skušnjava naj vas ne napade druga kakor človeška. Bog pa je zvest, ki vas ne bo pustil skušati bolj, kakor premorete, temuč bo storil, da bo skušnjava dobro izšla, da jo zmagate“. Neskončna ljubezin Izveličarja vam je v sveti cerkvi preveliko obilnost gnad perpravila, ktere vas v vsih okolišinah življenja noter do zadnje ure z nepremagljivo močjo zoper vsakršne skušnjave okrepčati zamorejo.

Ko ste, oblečeni z oblačilam kerstne nedolžnosti, v zavetji svete cerkve pod varstvom svojih staršev in duhovnih pastirjev nekoliko porasli, ste že bili v zakramentu sv. birme z močjo sv. Duhá navdani, de se pod banderam nebeškiga kralja Kristusa s sveto serčnostjo zoper vse sovražnike zveličanja bojujete; na čeli, kjer je sedež svete sramožljivosti, ste bili zaznamnjani s križem, de se nikdar in nikjer imena križaniga Jezusa spoznavati ne sramujete. To sveto znamenje, ki je neizbrisljivo vžgano vaši duši, ima prečudno moč v sebi, ktera vselej s tako ognjeno ljubeznijo sercé presuniti zamore, de se kristjan neprestrašeno tudi v nar silniši boj s skušnjavami podá in zmaga.

Tode s tem še ljubezni božji ni bilo zadosti; Jezus sam se vam je v zakramentu sv. rešnjiga Telesa dal, de skrivnostno sklenjeni z njim polnost moči imate zoper vse napade svetá in poželjivosti, kateri bi vas v brezno dušne smerti pogresniti zamogli. Sej vam on sam s tolaživnimi besedami govori: „*Kdor moje mesó je in pije mojo kri, ostane v meni in jest v njem. Jest sim vinska terta in vi mladike. Kdor v meni ostane in jest v njem, pernese veliko sadu. Jest sim živi kruh, kteri je z nebes prišel; kdor ta kruh je, bo živel vekomaj*“. (Jan. 6.) Zaupajte tedej, ljubeznjivi moji! Kristus, naš gospod in mojster, je premagal svét; v njem ga bote premagali tudi vi. — Sej vas tudi še takrat popolnoma ne zapusti, kadar se v svoji nehvaležnosti ločite od njega in se v sužnost greha zapletete. Gnada ljubezni božje, s ktero vas je sv. Duh v kerstni vodi opravičil in posvetil, sicer iz grešniga serca vselej zgine; vender pa Bog v svojim usmiljenji tudi še za zgubljenim sinam z očetovsko ljubeznijo gleda in ga s svarivnim in budivnim glasam k sebi nazaj kliče. Skesanimu pa in poboljšanimu v zakramentu sv. pokore spet obilne darove svoje gnade podelí. — Ravno tako vam tudi na koncu zemeljskiga popotvanja v svetim poslednjim olji na pomoč pride, de sovražnik našiga zveličanja nič ne premore zoper tistiga, kteri je sklenjen s Kristusam. — Tudi še za zakonski stan vam je perpravil posebne gnade, de povsod, kjer greh obilniši nastaja, se tudi gnada obilniši razodeva, — in de se studenci nebeške moči nikdar ne usuše, je duhovski stan postavil in posvetil, po katerim življenje gnade, ki ga je na svet pernesel, skoz vse čase človeškemu rodu podeluje.

Glejte tedej, ljubi moji v Kristusu! nikdar, v nobenih, tudi v nar težavniših okolišinah življenja vam ne bo oživljajoče moči manjkalo, s ktero zamorete do konca vse spolniti, kar Bog terja, de per sv. kerstu obljubljeno posestvo nebeškiga kraljestva v resnici dosežete. Bog je neskončno dober, on vas vse kliče k zveličanju; v svoji ljubezni ni nobeniga vstvaril v pogubo, temuč de spoznava njegovo imé in večno življenje ima. „*On hoče, de bi vsi zveličani bili in k spoznanju resnice persli*“, pravi sv. apostel (1 Tim. 2, 4.), in vam zató tudi da potrebne gnade. Le na vami je tedej ležeče, de tudi zares kerstne obljube spolniti hočete. Ako imate, ljubi moji! resnične želje spoznati resnico in s podeljeno gnado zvestó délate, bote gotovo, kar je pred vsim potrebno, vse dni svojiga življenja čisto in nepopačeno ohranili vero, ki ste jo Bogú per sv. kerstu obljubili. To je tista vera, ktero so apostelni od Kristusa prejeli, ktero so pod perutami sv. Duha po celim svetu oznanovali in pred svojim odhodom iz svetá svojim namestnikom, Rimskimu papežu in z njim zedinjenim škofam izročili. Ta vera se nikdar ne more zgubiti iz katoliške cerkve, ker Duh resnice, kteriga darove je Kristus izlil na svoje apostelne, vedno nad njo čuje ter zmot obvaruje tiste, ki jih je v varhe tega zveličavniga zaklada povišal in posvetil. Tudi mene je po nezapopadljivim sklepu svoje previdnosti izvolil, de vas vodim na nepokažene pašnike resnice in vas varujem strupenih zmot, ki dušo umoré in pogubé. In de vašim dušam nikoli jedi, ki v večno življenje redé, ne manjka, vam pošiljam z oblastjo, s ktero sim jest poslan, fajmoštre in druge duhovne pastirje, kteri vam evangeli mirú in veselo sporočilo od kraljestva božjiga oznanujejo. Leté poslušajte z resničnim hrepenejem po spoznanji resnice, njih svarivnim besedam pokoršino skazujte, „*ker čujejo nad vami in bodo odgovor dajali za vaše duše, de z veseljem to storé, ne zdihovaje*“. (Hebr. 13, 17.) Takó tudi spólnite voljo tistiga, kteri je rekel: „*Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje, in kdor zaničuje mene, zaničuje Njega, ki me je poslal*“, (Luk. 10, 16.) Od té poti se ne dajte od nikogar odverniti, naj tudi z obetanjem še takó globoke vednosti in še takó visociga razsvitljenja pride k vam. Pokoršina do duhovnih pastirjev naj bo jedro vsiga vašiga verniga življenja, ker je po besedah sv. pisma *pokoršina boljši ko daritre*. (1 Kralj. 15, 22.) Globoko v spomin in v sercé naj vam ostanejo zapisane besede sv. Filipa Nérija: „*Noben pokorin še ni bil pogubljen, pa tudi noben nepokorin še zveličan*“. Ohranite tedej pokoršino; v pokoršini bote tudi obvarovali vero, ktero je milost božja iz nebeških višav na zemljo usadila. Té vere, ktera vas sama tú in unkraj svetá zveliča, se toliko terdnejši oklenite, kolikor bolj vidite, de jo duh napuha zametuje. Sej ste to per sv. kerstu obljubili; ta obljuba vaša je po vsi obsegi v bukvah življenja hranjena, in Bog, kteri je svojiga Duha v vaše serca zlil, je nikdar ne bo pozabil.

Pomislite pa tudi v svetim postnim času, de niste le vere per sv. kerstu obljubili, temuč tudi življenje v svetosti in pravici, in dela, ktere pred obličjem božjim obstojé. Kakor učenci Kristusovi ste se Njega posnemati zavezali, kteri je „*veliki duhoven, svet, nedolžin, neomadežvan, odločen od grešnikov*“, (Hebr. 7, 26.) in čigar okó tedej na nesveto djanje z gnusenjem gleda. Vse hudobne želje zatorej iz serca izženite, vaše misli in besede naj se nikakor z nečistostjo ne oskrunijo. „*Vsa nečistost in lakomnost se še ne imenuj med vami, ali nesramnost, ali nespametne besede, kar se ne spodobi*“. (Efež. 5, 3. 4.) „*Popustite vso goljfiyo in hinavšino in nevošljivost*

in vse obrekanje. *Kakor novorojeni otroci poželite duhovno, neskaženo mleko, de bote rastli po njem v zveličanje.*“ (1 Petri 2, 1. 2.) *„Dajte svoje telesa v živ, svet in Bogu dopadljiv dar, de bo vaša služba po pameti. In ne ravnajte se po tem svetu, temuč ponovite se s ponovljenjem svojiga duha, de spoznate, kaj je dobra, dopadljiva in popolna volja božja.“* (Rimlj. 12, 1. 2.) *„Bodite posnemavci božji kakor preljudi otroci; primite orožje božje, ter vzemite čelado zveličanja in meč duha; z vso molitvijo in prošnjo molite vsak čas v duhu.“* (Efež. 5, 1. 6, 13. 17. 18.) Škit vere v rokah pojdite z blago serčnostjo za svojim kraljem Kristusam v boj zoper vse sovražne moči temè. Glejte, on gre pred vami in gotovo zmago vam obeta; pred vsimi nosi težo in vročino dneva, nobene zopernosti se ne ogiba, in ne bote grenkosti najdlji, ktere bi on ne bil pred vami okusil ali celó čez vso mero z njo nasiten bil. Bi se vam li ne zdelo sramotno, ko bi se prijaznimu vabljenju taciga kralja ne hotli vdati, temuč le po zložnosti in sladnosti življenja hrepeneli? Pisano je (Jan. 2, 17.): *„Gorečnost za hišo božjo me vnema“*, in vaše sercé se ne bo vnelo v svetih željah, za Jezusam hoditi, ko vender drugači svojiga zveličanja zagotoviti ne morete? Kaj? delo svojiga večniga zveličanja bote leno in mlačno opravljali? Ne tako! ako ljubite svoje neumerjoče duše, bogato mero del ljubezni Bogu darujte; *„bodite popolnoma, kakor je vaš Oče v nebesih tudi popolnoma“*. (Mat. 5, 48.) Ne glejte na to, kar ste dozdej storili, temuč na to, kar vam še manjka, de bote rastli v dobrim, kakor nas sv. apostel Pavl z izgledam svojiga lastniga življenja opominja (Filip. 3, 13. 14.): *„Bratje jest ne mislim, de sim že dosegel; eno pa, kar je za menoj, sim pozabil, in se stegujem po tem, kar je pred menoj, in se ženem doseči konec, odločeno plačilo gornjiga poklica božjiga v Kristusu Jezusu“*. Varujte se opešati na poti, ki v večno življenje pelje; venec zmage le ta dobí, kateri konec doseže. *„Takó tecite, de ga dosežete.“* (1 Kor. 9, 24.) Tudi kaciga truda in zatajevanja se na tej poti nikar ne ogibajte; sej Bog več skerbí in truda od vas ne terja, pravi sv. Bernard, kakor si ga tisti perzadenejo, ki minljivih zakladov išejo. Le pogledjte ljudi, koliko se za posvetne reči trudijo, ktere tatje ukradejo in molji snedó, ali jih saj v smerti morajo zapustiti; glejte jih, kakó so dostikrat prečudno vneti in delavni, nekteri celó takrat, ko prav hudobne naklepe izpeljati hočejo. Kakó skerbno kupec skupšino prešteva, de se svojiga dobička zagotovi; kakó serčno se na dolzih potih vsim nevarnostim po suhim in po morji prepusti, de svoje bogastvo zvikša; kakó prederzno dostikrat zastavi vse svoje premoženje, de bi si bogat zaklad vložil za prihodnost. Ne pravi li Jezus sam, de bi naše serca vnél: *„Nebesko kraljestvo je kupcu enako, kateri iše dobrih biserov, in ko eniga draziga najde, da vse, de si ga perdobi“*. (Mat. 13, 45. 46.) — Tudi od sovražnikov svete cerkve se učite. Ali jih ne vidite, kakó nikdar ne počivajo, temuč vedno nove naklepe zoper kraljestvo božje na zemlji izmišljujejo? Kakó si perzadévajo, vero in bogaboječe vedenje perpraviti v zaničevanje; kakó se s svojo nar prazniši nejevero in s svojim nekeršanskim zaderžanjem prederzno povsod ponašajo; kakó vedó svoje moči zbrati in zediniti, de svojimu zaverženimu hudobnemu početju zdajniši pospeh dajo; kakó so tudi perpravljeni, z lastnim premoženjem temne dela svoje prevzetnosti podpirati. Iz tega se lahko vidi, kakó so še zmirej resnične Jezusove besede (Luk. 16, 8.): *„Otroci tega sveta so razumniši v svojim rodu, kakor otroci luči“*. In pač po pravici toži zdihovaje sv. Bernard: *„Kakšno osramotenje je to za nas! Uni išejo z večí gorečnostjo škodljiviga, kakor mi koristniga; uni hitreje v smert derejo, kakor mi v življenje“*.

„Hrepenite, ljubi moji v Kristusu! po boljših darovih.“ (1 Kor. 12, 31.) Kakšne lepe dela bi razveselovale cerkev božjo, kakšin bogat blagoslov bi se iz nebes izlival na človeštvo, ako bi se vi z ravno tako vnemo za uterjenje vere in keršanskiga vedenja perzadevali, kakor otroci svetá té nar lepši darove božje uničujejo; ako bi vi z enako serčnostjo v besedah in v djanji svoji veri dajali spričevanje, kakor uni per vsaki perložnosti nejevero nestrahljivo razodevajo; ako bi ravno tako z zedinenimi močmi in z blago radodarnostjo podpirali vse naprave, ki so v povikšanje božje časti namenjene, kakor otroci sveta vse storé, Bogu dolžno čast vzeti.

Zatorej tedej povzdignite svoje serca! *„Ne dajte se premagati od hudiga; temuč premagajte hudo z dobrim.“* (Rimlj. 12, 21.) Ne bodite skopí v svojih delih za Boga. Na Jezusa glejte, kateri pred vami s postam v pušavi, z molitvijo in premišljevanjem, s terpljenjem in težkim križem v svoje veličastvo gre. K svojim povelčanim bratom v nebesih, k svetnikom, se obrnite in njih čudovite dela ljubezni pregledujte, s kterimi so si krono večniga plačila zaslužili, in vaše serca se bodo k sveti serčnosti vnele; v spoznanji svoje nevrednosti se izvoljenim božjim v priprošnje perporočujte, in, s prečudno močjo navdani, bote vsim napadam skušnjav zoperstali in v bogastvu dobrih del se radovali. *„Misli pridniga vselej obilnost pernesejo.“* (Prip. 21, 5.) Kdor pa delo božje v mlačnosti opravlja, k studencu življenja ne bo prišel. *„Ker si mlačin, te bom začel izpljuvati iz svojih ust“*, govori Gospod (Skriv. raz. 3, 16.). Ne zaverže sicer precej mlačniga; tode zavoljo lenobe, ktero v službi božji kaže, mu sčasama odtegne svoje gnade in ga potem popolnoma spred svojiga obličja pahne. S. Bernard sam od sebe pravi: de se je tresel in so mu lasje po koncu stali, ko je premišljeval, kar sv. Duh skoz usta Modriga govori: *„Človek ne ve, ali je sovraštva ali ljubezni vredin“*. (Sir. 9, 1.) Ves mir je od mene zginit, pravi, ko sim na tem mestu sv. pisma bral, in trepetaje besede si ponavljal: *„Kdo vé, ali je sovraštva ali ljubezni vredin?“* Ako se sveti močje, ako se stebri cerkve tresejo, kaj bo mlačni storil? kaj se bo spodobilo tistimu, ki v

temi greha in v senci smerti hodi? Nar globokeji globočino duše presune beseda sv. pisma: „*Pot hudobnih je temna, ne vedo kje padejo*“. (Prip. 4, 19.)

Ravno takó budivna je pa tudi una beseda: „*Pot pravičnih je kakor svetla luč, gre naprej in raste do polniga dne*“. (Prip. 4, 18.) Zato bratje! „*kakor pomagaveci vas opominjamo, de ne pridama gnade božje ne prejimate*“. (2 Kor. 6, 1.) Posebno pa vas zdej v začetku štiridesetdanskiga posta z vso močjo skerbne ljubezni opominjam, ker je Gospod rekel: „*V času gnade te uslišim in v dan zveličanja ti pomagam*“. (2 Kor. 6, 2.) Premišlujte tedej, ljubi moji v Kristusu! v tem svetim času z vso resnobo, kar vam v zveličanje duše tekne, ker niste z minljivim zlatom in srebram, temuž z drago kervjó nedolžniga Jagnjeta odkupljeni in k visokimu poklicu poklicani.

Zdej v svojem sercu terdin sklep storite, neomahljivo po stopinjah Kristusovih hoditi, ako ravno pot kdej ozka in ternjeva nastaja; sej je govoril vsm tolaživne besede: „*Hočem, de je tam, kjer sim jest, tudi moj služabnik*“. (Jan. 12, 26.) Ni mi sicer neznanó, de je dostikrat težavno, ta blagi sklep zvestó spolniti; tode vse zamorete v njem, ki vas poterduje. Studenci gnade bodo zdej bogatejši tekli, ker se v pogostniši molitvi ponižate pred Bogam; sej ponižnimu z neskončno radodarnostjo svojo pomoč deli. Nikakor vam tudi ne zakrivam, de se bote na poti zveličanja marsikakimu sovražniku mogli v bran postaviti, kateri bo vašo stanovitnost omajati hotel. Tode ravno postni čas vam perloznost da, se previditi s potrebnim orožjem za to duhovno vojsko, ker se v delih zatajevanja in premagovanja z almožno in postam vadite. Ako enkrat oblast čez sé dobite in svoje lastne napčne nagnjenja premagate, bote v vsakim boji zoper sovražnike zveličanja srečno zmagali.

Kar dovolenje zastran mesnih jedi zadene, za letošnji štiridesetdanski post in za druge postne dni skoz leto vse to veljá, kar sim vam bil v lanskim pastirskim listu od 3. svečana 1852 za pretečeno leto oznanil; to tukaj z ravno tistimi besedami sledi:

A. Postiti se samó na sebi, to je, v jedi si pertergati, ostane zapovedano, in le enkrat na dan do sitiga se najesti je perpušeno naslednje dni:

1. Vse dni štiridesetdanskiga posta zunaj samih nedelj;
2. vse srede in petke v adventu;
3. vse kvaterne srede, petke in sabote;
4. v saboto pred binkošti (14. vel. travna), o preddnevih ss. apostelnov Petra in Pavla (28. rožniga cveta), Mariiniga vnebovzetja (13. vel. serpana), vsih Svetnikov (31. kozoperska), Mariiniga spočetja (7. grudna), in Rojstva Gospodoviga ali pred Svetim dnevam (24. grudna).

B. Mesne jedi vživati je prepovedano:

1. vse petke celiga leta;
2. vse kvaterne dni;
3. vse sabote v štiridesetdanskim postu, pepelnično sredo in veliki čertertik;
4. binkoštno saboto in vse dneve pred velikimi prazniki, kateri so bili ravno poprej imenovani.

Kdor se pa tega polajšanja ne bo poslužil, temuž se bo po stari keršanski katoliški navadi vse zapovedane postne dni, kakor tudi vse sabote skoz leto mesnih jedi zderžal, bo imel pred Bogam in sveto cerkvijo posebno zasluženje, ako bo to iz bogoljubne gorečnosti storil, in ne bo zaničeval tistih, kateri se cerkveniga polajšanja te zapovedi poslužijo.

Kakor je pa slehernimu na voljo dano, si po svojim notranjim nagibu veči pertergovanja v duhu prave ponižnosti in pokore naložiti; ravno tako se pa tudi tistim, kateri bi se tega perljajšanja poslužili, posebej zaterdi, de ob unih zapovedanih postnih dneh, ob katerih se vživanje mesnih jedi dopusti, namreč ob vseh perljajšanih dnevih štiridesetdanskiga posta (zunaj nedelj, v katerih je mesó tudi zvečer perpušeno) in ob adventnih sredah se smé mesó le opoldne vživati, zvečer pa od mesá le sama juha (župa). Le ako bi zavoljo starosti, ubožnosti, težkih del ali slabiga zdravja komú potrebno bilo, bi smel tudi zvečer še eno mesno jed vžiti. Stanovitno prepovedano pa ostane, o tacih perljajšanih dneh, ribe in mesne jedi ob enim vživati. Vsak tudi, kdor bi se tiga cerkveniga polajšanja poslužil, si ima z obilniši gorečnostjo perzadevati, de z zatiranjem počutljivosti, s premaganjem hudiga nagnjenja, s hvaležnimi mislimi v terpljenje in smert našiga Odrešenika Jezusa Kristusa in z deli radodarne ljubezni do bližnjiga namen postne zapovedi svete cerkve doseže, kateri je naše posvečenje.

Takim, ki so v posebni revšini, ali še clo od usmiljenja družih živé, ali so scer zastran živeža popolnoma v oblasti družih, zamorejo spovedniki in duhovni pastirji tudi obširniši polajšanje podeliti; drugi pa, ako bi kje zavolj svojih okoljšin taciga perljajšanja potrebni bili, naj ga per škofijstvu prosijo.

Milost našiga Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vami! Amen.

Dano v škofijskim sedežu v Ljubljani 24. prosenca 1853.

Anton Alojzi, m. p.

knezo-škof.